Marcu - Comentarii Jean Koechlin

Evanghelia după Marcu este Evanghelia Robului desăvârşit. Aici nu găsim relatate nici istoria naşterii Domnului Isus şi, cu atât mai mult, nu genealogia Sa, câtă vreme, pentru aprecierea unui rob, calităţile luate în seamă sunt doar ascultarea, credincioşia, promptitudinea... Însă chiar de la primele cuvinte, El este desemnat ca fiind Fiul lui Dumnezeu, pentru ca cititorul să nu se înşele asupra Persoanei a Cărei lucrare smerită o va găsi relatată: este deci vorba de un rob de bunăvoie: „Fiind în chip de Dumnezeu“, Isus a luat El Însuşi „chip de rob“ (Filipeni 2.6,7).Precedat de mărturia lui Ioan, Domnul Îşi începe slujba imediat, astfel că acest cel dintâi capitol este caracterizat de folosirea cuvântului „îndată“ (de unsprezece ori).Isus Se supune botezului. Deşi „sfânt, fără răutate, fără pată“ (Evrei 7.26), El Îşi ia locul printre păcătoşii care se pocăiau. Dar, pentru a nu fi confundat cu aceştia, Dumnezeu face din ceruri o declaraţie solemnă cu privire la „Sfântul Său Slujitor, Isus“ (Fapte 4.27,30), declaraţie care se face auzită înainte ca El să-Şi fi început lucrarea. Nu se spune: în Tine voi găsi, ci: „ Îmi găsesc plăcerea“.După aceasta, Isus este „mânat“ de Duhul în pustiu, pentru a-l lega acolo pe Vrăjmaşul care ne ţinea în robie (vezi cap. 3.27). Pretutindeni pe unde păcatul ne-a târât pe noi, dragostea şi ascultarea L-au condus pe Isus, pentru a ne elibera.

Odată apărut Domnul Isus, prin chiar acest fapt, slujba lui Ioan Botezătorul se află la sfârşitul ei.Împărăţia lui Dumnezeu s-a apropiat; Împăratul în persoană Se află în mijlocul poporului. Şi El face o proclamaţie care se rezumă prin două porunci, întotdeauna actuale: „Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie“ (v. 15). Domnul citeşte în inima fiecăruia răspunsul pe care îl dăm la această invitaţie urgentă. Celor care L-au ascultat şi L-au primit, El le adresează apoi, personal, o altă chemare, de a-L urma slujindu-L. „Veniţi după Mine“ (v. 17), le spune El celor patru ucenici cărora le cunoştea înclinaţia interioară. Şi imediat aceştia Îl urmează. Ei vor avea privilegiul de a-L însoţi pe Isus pe tot parcursul slujbei Sale, de a fi martorii Săi la tot ce vor fi văzut şi auzit (1 Ioan 1.1...) şi de a fi ucenicii Săi, învăţaţi de El (Matei 11.29). Este condiţia pentru a deveni, mai târziu, apostolii Săi, altfel spus, trimişii Săi (Ioan 20.21) pentru a predica evanghelia în lume.La Capernaum, Isus vindecă un om stăpânit de un duh necurat care se afla chiar în sinagogă, ca o caracteristică a stării de adânc faliment în care era căzut atunci Israelul. Încă de la începutul slujbei Domnului, puterea Lui este „la cuţite“ cu cea a lui Satan, care acţionează atât asupra trupurilor, cât şi asupra sufletelor (despre care atât de puţini sunt conştienţi).

După sinagoga din Capernaum, casa lui Andrei şi a lui Simon este cea care devine scena unei minuni a harului. Isus este întotdeauna gata ca, odată primit în casele noastre, să ne aducă eliberările Sale. Să procedăm şi noi precum ucenicii, spunându-I Lui tot ce ne frământă (v. 30).Îndată ce a fost vindecată, soacra lui Simon se grăbeşte să slujească pe Domnul şi pe Săi. Oare n-avea ea, în faţa ei, exemplul celei mai mari slujbe?Se lasă seara, însă, pentru un astfel de Rob, ziua încă nu se sfârşise. Îi sunt aduşi cei care aveau probleme cu sănătatea şi, neobosit, El le ia durerile şi îi vindecă. Care era secretul unei astfel de activităţi minunate? De unde scotea Domnul Isus putere mereu proaspătă? Versetul 35 ne învaţă că din comuniunea cu Dumnezeul Său. Observaţi în ce fel Îşi începea ziua acest Om desăvârşit (comp. cu Isaia 50.4 sf.). Când este însă informat de popularitatea pe care o avea, El părăseşte mulţimile curioase să vadă doar minuni şi pleacă să predice Evanghelia în altă parte.Domnul Isus vindecă apoi un lepros, căruia îi spune cu exactitate în ce fel trebuie să-şi dea mărturia, o mărturie după Cuvânt (v. 44; Levitic 14). Din nefericire însă, omul acţionează după propriile sale gânduri, iar aceasta în detrimentul lucrării lui Dumnezeu în această cetate.

În casa din Capernaum, Domnul Isus Se face recunoscut, conform Psalmul 103.3, ca Cel care iartă toate nelegiuirile şi care vindecă toate neputinţele. Cu privire la paralitic, El împlineşte, în această ordine, cele două părţi ale acestui verset, ca o mărturie pentru toţi. Cel care iartă păcatele – lucrare spirituală – şi care dă şi o dovadă materială, vindecând astfel boala, nu poate fi altul decât Domnul, Dumnezeul lui Israel.Vameşii percepeau taxele pentru a le plăti romanilor, fapt ce atrăgea asupra lor pe de o parte bogăţia (pentru că păstrau o parte pentru ei), iar pe de altă parte, dispreţul compatrioţilor. Domnul însă, chemându-l pe Levi şi acceptând invitaţia lui, arată că nu dispreţuieşte şi nu respinge pe nimeni. Dimpotrivă, El a venit pentru păcătoşii notorii (cunoscuţi de toată lumea), care nu-şi ascund starea (1 Timotei 1.15); şi ia masa împreună cu ei, devenind Prietenul lor. Pentru că, încă de la cădere, omului îi este frică de Dumnezeu şi fuge de El, din cauza conştiinţei sale rele, cea dintâi grijă a lui Dumnezeu, înainte de a salva făptura Sa, este să Şi-o apropie, câştigându-i încrederea. Şi aceasta a făcut Domnul Isus coborând până la întâlnirea cu omul mizerabil, pentru a-l face să înţeleagă că Dumnezeu îl iubeşte.

În timp ce cuvântul Robului desăvârşit este „îndată“, cel al iudeilor necredincioşi este „de ce?“ (v. 7,16,18,24). Întrebat cu privire la post, Domnul Isus răspunde că acesta este marca tristeţii, care, prin urmare, nu se potriveşte cât timp El Se află împreună cu ei. Nu era oare venirea Lui un prilej de mare bucurie pentru tot poporul? (Luca 2.10).El Se foloseşte apoi de această ocazie pentru a pune în contrast regulile şi tradiţiile iudaismului cu evanghelia libertăţii harului pe care venise să le-o aducă. Este trist de remarcat că omul preferă, în locul acestei evanghelii, formele religioase, pentru că acestea îi permit să-şi facă o bună reputaţie înaintea altora, ... în timp ce continuă să-şi împlinească propria voie. Spre deosebire de această categorie, v. 22 ni-l arată pe creştin ca fiind un om înnoit în întregime. Câtă vreme inima îi este schimbată şi este plin de o bucurie nouă, obligatoriu şi comportamentul său exterior va fi transformat.Fariseii îi învinuiesc în mod public pe ucenici că smulg spice în zi de sabat. Omul sucește întotdeauna după placul său ceea ce i-a dăruit Dumnezeu. Sabatul era un har acordat lui Israel, însă evreii l-au folosit ca pe un jug pentru a-şi îngreuna robia spirituală (Fapte 15.10).

Are loc o a doua vindecare în sinagoga din Capernaum, şi aceasta din nou într-o zi de sabat (cap. 1.21...). Acestui bolnav, a cărui mână este uscată, Domnul îi cere exact fapta pe care el nu este în stare s-o împlinească. Începând prin a asculta, omul îşi face dovada credinţei sale şi aceasta Îi permite lui Isus să-l vindece. Dar, vai, priviţi la împietrirea inimilor celor care asistă! În loc să se bucure împreună cu omul vindecat şi să admire puterea Domnului, aceşti oameni răi folosesc această minune drept pretext pentru a căuta să-L omoare. El însă Îşi continuă lucrarea Sa de har, iar mulţimile, inclusiv dintre străinii din Tir şi Sidon (şi chiar şi edomiţi), continuă să vină la El pentru a-L asculta şi a găsi vindecarea.După aceasta, El pune deoparte doisprezece ucenici şi îi rânduieşte „ca să fie cu El şi ca să-i trimită...“ (comp. cu Ioan 15.16). A fi cu Isus: ce privilegiu de nemăsurat şi, în acelaşi timp, ce condiţie indispensabilă pentru a putea fi apoi trimişi! Cum să împlineşti un serviciu fără să fi primit mai întâi îndrumările Sale? (Ieremia 23.21,22).În această Evanghelie, fiecare dintre cei doisprezece este numit singur, pentru a ne învăţa că un rob trebuie să aştepte direct şi personal de la Stăpânul său să primească îndrumare şi ajutor.

Întotdeauna dispus să-i lase pe oameni să se apropie de El, Domnul permite mulţimii să se înghesuie în casa în care a intrat, din moment ce imediat începe să-i înveţe din nou, fără să aibă timp nici măcar să mănânce. Noi, care adesea suntem atât de puţin dispuşi să ne deschidem uşa către străini sau să ne lăsăm deranjaţi în a schimba ceva în tabieturile noastre, să luăm exemplu de la această neobosită dăruire şi de la această totală renunţare. Să ne gândim, de asemenea, că un vizitator nedorit este poate trimis la noi tocmai pentru a-i vorbi despre

mântuirea sufletului.Unele persoane sunt tulburate de v. 29. Se tem ca nu cumva, vreodată, fără să-şi fi dat seama, să fi spus vreun cuvânt vinovat care nu va putea fi iertat niciodată. Ce subestimare a harului lui Dumnezeu! „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăţeşte de orice păcat“ (1 Ioan 1.7). Hula împotriva Duhului Sfânt era înfiorătorul păcat al Israelului necredincios. Acest popor îi atribuia lui Satan puterea Duhului Sfânt cu care era îmbrăcat Domnul Isus; era un păcat de extremă gravitate acesta şi, în plus, contrar oricărui bun simţ (v. 26).În cel din urmă paragraf, Domnul îi distinge clar pe aceia pe care-i consideră membri ai familiei Sale. A face voia lui Dumnezeu înseamnă (şi acum, ca şi atunci) a asculta de Domnul Isus.

Domnul Isus rămâne lângă mare şi învaţă mulţimile slujindu-Se de limbajul în imagini, cel al parabolelor. Cea dintâi este parabola Semănătorului, în care El Însuşi Se prezintă ca fiind Cel care aduce şi răspândeşte în lume sămânţa bună a Evangheliei. Deşi cunoaşte inimile şi modul în care acestea vor primi – sau nu vor primi – adevărul, El dă fiecăruia ocazia de a veni în contact cu Cuvântul vieţii. Voi l-aţi primit?Versetul 12 nu trebuie nicidecum să ne zăpăcească, încât să bănuim că Domnul S-ar teme ca nu cumva, văzându-i pe oameni pocăindu-se, să fie obligat, împotriva voinţei Lui, să le ierte păcatele! Să înţelegem că aici este vorba despre poporul iudeu în ansamblu. Acesta L-a acuzat pe Domnul Isus de a avea demon, respingând astfel mărturia Duhului Sfânt. Un asemenea păcat nu-i putea fi iertat, iar Israel va fi împietrit ca popor (cap. 3.29; Romani 11.7,8,25). Dar toţi cei care doresc să-L întrebe pe Domnul Isus «în particular» (v. 10: „când a fost singur“) pot găsi „în jurul Lui“ (v. 10), şi astăzi, ca şi atunci, loc pentru a auzi descoperirea tainelor Împărăţiei lui Dumnezeu (v. 11,34; comp. cu sf. v. 5 din Proverbe 28). Să ne folosim de acest mare privilegiu şi în special să nu ne sustragem de la strângerile în care noi «Îl înconjurăm» pe Domnul (stăm „în jurul Lui“) pentru a asculta Cuvântul Său.

Domnul le explică ucenicilor Săi parabola Semănătorului. Ea este punctul de plecare al întregii Sale învăţături (v. 13); în adevăr, pentru a înţelege învăţăturile Sale, este necesar ca Evanghelia să fi avut mai întâi rădăcina prinsă în inimă.Chiar dacă ne numărăm printre credincioşii autentici, să ne gândim cu teamă ca nu cumva, uneori, să fim găsiţi asemenea primelor trei pământuri, pentru că nu numai vestea bună a mântuirii este ceea ce caută Satan să fure de îndată ce a fost semănată. Câte cuvinte nu ne-a adresat Dumnezeu nouă, în faţa cărora inimile noastre n-au fost sensibile, deoarece contactul cu lumea le împietrise precum drumul (vezi cap. 6.52)? Sau de câte ori nu ni s-a întâmplat să acţionăm conduşi de sentimente, până când o încercare a demascat lipsa noastră de dependenţă şi de credinţă (comp. cu v. 17)?Deşi opuse nepăsărilor, îngrijorările („grijile veacului acestuia“) sunt la fel de dăunătoare (Luca 21.34). Prin „înşelăciunea bogăţiei şi poftele după alte lucruri“, ele pot înăbuşi, pentru un timp, viaţa spirituală a unui copil al lui Dumnezeu, lipsindu-L pe Domnul de rodul pe care acesta ar fi trebuit să-l aducă la vremea lui (Tit 3.14 sf.). „Fiţi atenţi la ce auziţi“ – recomandă Domnul Isus în Marcu (v. 24), iar în Luca 8.18: „Luaţi seama ... cum auziţi“. În ce ne priveşte, în ce fel primim noi Cuvântul divin?

Parabola din v. 26-29 (a seminţei) şi cea la care aceasta îşi găseşte corespondent în Matei (parabola neghinei de pe câmp: Matei 13) prezintă deosebiri apreciabile în ce priveşte unghiul din care ne transmit învăţătura. Aici este vorba de lucrarea lui Dumnezeu, în timp ce în Matei intervine şi vrăjmaşul, profitând de neglijenţa oamenilor care dormeau. În capitolul nostru, la v. 27, marele Semănător pare şi El să doarmă, însă, în realitate, zi şi noapte, nevăzut, veghează asupra seminţei Sale preţioase şi o înconjoară cu toată grija de care ea are nevoie pentru a creşte până la seceriş. Dragi prieteni creştini, uneori ni se poate părea că Domnul este indiferent, că nu ascultă rugăciunile noastre, că lucrarea Sa este abandonată. Dar să ridicăm ochii, aşa cum îi invită Isus pe ucenici să facă prin credinţă. Câmpurile sunt deja albe pentru seceriş (Ioan 4.35)!Pentru a trece pe malul celălalt, ceea ce corespunde cu traversarea primejdioasă a lumii, ucenicii nu sunt singuri. Împreună cu ei, în corabie, L-au luat pe Domnul, „aşa cum era“ (v. 36). Câte persoane nu-şi fac despre Isus propria lor imagine falsă şi văzută de departe?– „Cine este Acesta?“, întreabă ucenicii (v. 41).– Acela care a adunat vântul în pumnii Săi, care a legat apele într-o manta (Proverbe 30.4)!

Domnul şi ucenicii Săi acostează în ţinutul Gadarenilor. Cea dintâi persoană pe care o întâlnesc acolo este un om stăpânit în întregime de demoni, care-l fac furios şi de neîmblânzit. Ce realitate îngrozitoare! Avem în această dezlănţuire portretul moral al omului păcătos: jucărie a diavolului, mânat şi chinuit de patimi grosolane, locuind în moarte (simbolizată de morminte), neputând decât să-şi facă rău lui însuşi şi să-i pună în pericol pe semenii săi... În zadar încercaseră aceştia să-i îngrădească puterea, legându-l cu lanţuri... Ce imagine a inutilităţii regulilor morale prin care societatea caută să stăvilească pornirile firii omeneşti!Probabil că noi ne-am fi depărtat îngroziţi şi dezgustaţi de o asemenea creatură. Domnul Isus însă nu S-a dat înapoi. Dimpotrivă, urmează să Se ocupe de acest nefericit, pentru a-l elibera din mizeria şi din robia sa.Cât despre locuitorii cetăţii, aceştia par să nu fi reţinut din această minune decât pierderea porcilor. La cererea lor, Domnul pleacă, dar lasă acum în urma Lui un martor. Pe care anume? Pe „cel care fusese demonizat“ (v. 18).Nu este aceasta o imagine a zilelor noastre? Respins de această lume, Domnul Hristos îi păstrează aici pe cei pe care i-a salvat, dându-le ca misiune să vorbească despre El. Cum ne achităm noi de aceasta? (citiţi Psalmul 66.16).

Un fruntaş al sinagogii, pe nume Iair, L-a chemat pe Domnul Isus să-i vindece fiica. Însă în timp ce Învăţătorul Se află pe drum, o femeie, căreia niciun medic nu-i putuse da ajutor, urmează să-şi recapete în taină puterea.Drag prieten care ai căutat poate în diverse locuri un remediu pentru mizeria ta morală, Isus trece încă şi astăzi pe lângă tine. Procedează şi tu precum această femeie: apucă marginea hainei Lui! (comp. cu cap. 6.56).Femeia ştie că este salvată, de asemenea şi Domnul ştie, dar este nevoie ca toţi să audă şi de aceea Domnul Isus vrea s-o determine să-şi învingă timiditatea, să se facă cunoscută, mărturisind public „tot adevărul“. În felul acesta, ea va primi, ca răspuns la credinţa ei, un cuvânt de har infinit mai minunat decât simpla vindecare: „Fiică, credinţa ta te-a mântuit; mergi în pace“ (v. 34).În tot acest timp, casa lui Iair răsuna de vaiete şi de strigăte de disperare (dar nu dintr-o profundă sinceritate – vezi v. 40). Cu un cuvânt, Isus îl mângâie însă pe bietul tată (v. 36), îndreptând spre Dumnezeu gândurile acestui om... şi totodată pe ale noastre: „Nu te teme; crede numai“. Apoi, printr-un alt cuvânt, atât de mişcător încât Duhul ni l-a transmis în însăşi limba folosită de Mântuitorul (ebr. „Talita cumi“), El învie fetiţa.

Pentru locuitorii Nazaretului, Isus era „tâmplarul“. Timp de treizeci de ani, El Îşi ascunsese gloria sub condiţia smerită a unui meşteşugar de provincie; o asemenea înjosire este de neconceput pentru omul firesc, obişnuit să judece după aparenţe.Dacă era dificil pentru mărturia Domnului să fie primită „în patria Lui şi între rudele Lui şi în casa Lui“ (v. 4), cu cât mai greu este pentru mărturia noastră să fie primită în locul unde suntem cunoscuţi ... cu toate defectele şi cu tot trecutul nostru trist! Dar tot în acelaşi loc, şi roadele unei vieţi noi vor fi cu atât mai evidente şi vor constitui cea mai puternică vorbire (Filipeni 2.15).Aleşi în cap. 3.13-19, cei doisprezece sunt acum trimişi să predice pocăinţa. Domnul îi îndeamnă să nu ia nimic pentru drum. Viaţa lor trebuie să fie o viaţă de credinţă. Clipă de clipă, ei vor primi ceea ce le va fi necesar atât pentru slujbă, cât şi pentru nevoile lor personale. Strângerea de provizii i-ar fi privat de bogate experienţe şi i-ar fi făcut să piardă din vedere legătura care-i unea cu Învăţătorul absent. În ce priveşte sandalele, aici acestea sunt obligatorii: ele sugerează ceea ce Efeseni 6.15 numeşte „pregătirea Evangheliei păcii“. Orice credincios trebuie să-şi aranjeze («orneze») mersul în aşa fel încât să confirme mesajul de har al cărui purtător este (comp. cu Romani 10.15).

Pentru o conştiinţă rea, totul devine subiect de teamă (Proverbe 28.1). Atunci când Irod, cel care poruncise decapitarea lui Ioan Botezătorul, aude despre Isus, se îngrozeşte la gândul că profetul ar fi putut învia, căci aceasta ar fi însemnat că Însuşi Dumnezeu a luat în mână cauza victimei Sale. Din aceleaşi motive, oamenii vor fi cuprinşi de spaimă când Isus crucificat va apărea pe norii cerului (Apocalipsa 6.2,15-17; vezi şi Apocalipsa 11.10,11).Dar ce fericită este partea lui Ioan, a celui mai mare dintre profeţi, şi ce contrast faţă de soarta nenorocitului ucigaş! Acesta este mai degrabă laş, decât crud ca tatăl său, Irod cel mare. Slab de caracter, dominat de patimi, „el stătea pe gânduri“ (lit. „făcea multe“) (v. 20) după ce îl auzise pe Ioan, cu excepţia de a-şi pune viaţa în acord cu voia lui Dumnezeu. A face o mulţime de lucruri, chiar lucruri bune, nu este suficient pentru a-l fi Lui pe plac. Sosește însă „o zi potrivită“ (v. 21), da, potrivită pentru Satan şi pentru cele două femei de care el se va folosi. Un banchet, seducţia unui dans, o promisiune nesocotită, respectată din orgoliu ... nici nu era nevoie de mai mult pentru a comite o crimă dezgustătoare, plata unor chinuri ale sufletului mult prea îngrozitoare.

Apostolii care se reîntorc aproape de Domnul sunt foarte preocupaţi cu ceea ce au făcut şi grăbiţi să Îi istorisească, dar Învăţătorul ştie că acum ei au nevoie de puţină odihnă şi de aceea le pregăteşte un moment „deoparte“ cu El. Noi, care invocăm adesea cu atâta uşurătate nevoia de a ne destinde, să privim la câteva din condiţiile în care ucenicii gustă această odihnă: 1) urmează după o lucrare pentru Domnul; 2) nu poate fi vorba decât de puţină odihnă, pentru că pământul nici n-ar fi în stare să ofere una durabilă (vezi Mica 2.10); 3) este luată departe de lume, şi nu în distracţiile pe care aceasta le poate oferi; 4) odihna este un prilej de bucurie doar alături de Domnul.Odihnă de scurtă durată, într-adevăr, pentru că deja mulţimile se strâng! Domnul Isus le va hrăni sufletele, apoi trupurile (Matei 4.4); dar, mai întâi, Îşi pune ucenicii la încercare. Aceştia veneau să-I istorisească tot ceea împliniseră. Ei bine, era momentul de a-şi dovedi capacitatea lor, în loc să-i trimită pe aceşti oameni. „Daţi-le voi să mănânce“ (v. 37), le spune Domnul, pentru a-i face să realizeze că orice putere vine de la El. În acelaşi timp, El îi asociază, prin har, gestului Său de bunătate. Înţelepciune, putere, dragoste: încă o dată vedem strălucind împreună aceste caractere ale Robului desăvârşit.

La cea dintâi traversare a lacului (cap. 4.35-41), Domnul Se afla cu ucenicii Săi, chiar dacă dormea în corabie. Aici, credinţa celor doisprezece este supusă la o probă şi mai grea, deoarece Învăţătorul nu Se mai află cu ei. El a urcat pe munte să Se roage, în timp ce aceştia, singuri în noapte, luptă cu vântul şi cu valurile. Ei L-au pierdut pe Isus din vedere, însă El, detaliu remarcabil, îi vede pe marea agitată (v. 48). Şi El vine la ei spre sfârşitul nopţii (citiţi Iov 9.8). Cât de puţin sunt ei pregătiţi să-L întâmpine! Atunci, printr-un cuvânt, El Se face recunoscut şi îi încurajează: „Îndrăzniţi; Eu sunt; nu vă temeţi“ (v. 50; Isaia 43.2). Câţi credincioşi, trecând prin încercare, ajunşi la capătul puterilor şi pierzându-şi curajul, n-au putut auzi astfel vocea cunoscută a Domnului, aducându-le aminte de prezenţa şi de dragostea Sa!Acostând în ţinutul Ghenezaretului, Domnul Isus este întâmpinat de nerăbdarea de a face multe minuni. Câtă deosebire faţă de începutul capitolului (v. 5-6)! «A-L recunoaşte pe Isus precum au făcut aceşti oameni (chiar după o perioadă în care El le-a fost necunoscut) şi a-L primi este suficient pentru a fi beneficiarii unor comori infinite ale harului Său, întotdeauna la dispoziţia credinţei» (S.P.).

Fariseii erau geloşi pe succesul Domnului asupra mulţimilor, dar, temându-se de acestea, nu îndrăzneau să-L înfrunte direct. Atunci îi acuză pe ucenici, cum mai făcuseră deja în cap. 2.24. Pentru aceşti ipocriţi, curăţia exterioară avea o importanţă cu atât mai mare, cu cât erau mai puţin preocupaţi de curăţia conştiinţei. În acelaşi fel, religia fără sfinţenie convine de minune inimii fireşti. Fariseii se îngrijeau de aprobarea oamenilor şi nu le păsa deloc de cea a lui Dumnezeu.Spre deosebire de ei, scopul credincioşilor este întâi de toate a plăcea Domnului (vezi Galateni 1.10). Şi cum El priveşte la inimă, aceasta ne va determina să facem cu atenţie „curăţenia“ interioară, altfel spus, să ne judecăm gândurile, motivaţiile şi intenţiile în lumina Cuvântului care dă la iveală chiar şi cea mai mică pată.Isus le arată acestor farisei că tradiţia lor ajunge chiar să contravină poruncile divine, şi aceasta într-un caz atât de izbitor, cel al consideraţiei şi al respectului datorat părinţilor. Insistăm asupra pericolului tradiţiei. A face un lucru doar „pentru că aşa s-a făcut dintotdeauna“ înlătură orice valorificare a unui drept şi ne poate rătăci într-un mod grav. Noi trebuie întotdeauna să ne informăm cu privire la ceea ce spune Scriptura.

Domnul, care cunoaşte atât de bine inima omului, îi pune în gardă pe ucenici cu privire la lucrurile care pot ieşi din ea. Această inimă firească este deopotrivă şi a noastră, dar, binecuvântat fie Dumnezeu, există un remediu pentru această stare (Psalmul 51.10).După constatarea pe care tocmai urmează să o facă, ne putem închipui ce bucurie I-a adus Domnului Isus întâlnirea cu femeia siro-feniciană. Severitatea cu care El Se poartă la început faţă de ea va pune în evidenţă nu numai o credinţă mare, pe care nimic nu o descurajează, ci şi o umilinţă autentică, pentru că, spre deosebire de fariseii cei orgolioşi, această femeie nu face caz de niciun titlu, de niciun merit; ea îşi ia adevăratul loc înaintea lui Dumnezeu şi acceptă judecata îndreptată spre condiţia ei (Isaia 57.15).Un surdo-mut este cel căruia Isus urmează să-i redea simţurile, după ce, mai întâi, îl ia „deoparte din mulţime“. Cine ar fi avut dreptul să se amestece în acest interviu al Mântuitorului cu cel de care El Se ocupa? Pentru convertirea unui păcătos este întotdeauna nevoie de un contact direct, personal şi intim cu Domnul (vezi şi cap. 8.23)Lectura noastră se încheie cu mărturia mulţimilor despre Isus: „Toate le face bine“ (v. 37). Fiecare credincios, privind în urmă, ar trebui să poată confirma în acelaşi fel, ca bilanţ propriu: Da, Doamne, Tu toate lucrurile le faci bine!

Când facem un bine, putem fi conduşi de motive mai mult sau mai puţin mărturisite, cum ar fi, de exemplu, căutarea consideraţiei (cum făceau şi fariseii) sau încercarea de a ne împăca conştiinţa împlinind o îndatorire socială. Şi cât de multe lucrări nu au astfel de motive chiar în creştinătate...!Domnul Isus era însufleţit neîncetat de mila pentru aceste mulţimi, pe care pentru a doua oară le hrăneşte printr-o lucrare de putere (v. 2; cap. 6.34). Contactele noastre zilnice cu lumea, poftele ei, murdăria ei, toate acestea tind să ne împietrească. Obişnuiţi să vedem în jurul nostru mizeria materială, morală şi, mai presus de toate, spirituală, nu mai suferim atât de mult pentru aceasta. Domnul Isus însă păstra o inimă divin de sensibilă: în cap. 7.34, „privind spre cer“, suspină (sau oftează) văzând starea surdo-mutului; în v. 12 din acest capitol, necredinţa fariseilor Îl face să suspine adânc, iar în cap. 6.52 şi 7.18 vedem cum Îl întristează duritatea inimii propriilor Săi ucenici. Cele două minuni la care participaseră nu fuseseră suficiente să le dea ucenicilor încredere în Învăţătorul lor...! (comp. cu Ioan 14.8-9). Cât de mult a suferit Domnul în timpul vieţii Sale, atât din milă sau din compasiune, cât şi din cauza necredinţei, a nerecunoştinţei oamenilor... uneori chiar a celor dintre ai Săi!

La Betsaida, cetate despre care Domnul are de subliniat în special că era marcată de necredinţă (Matei 11.21), El împlineşte încă o minune, de data aceasta în favoarea unui orb. Pentru vindecarea lui este nevoie să intervină de două ori – în acelaşi fel, progresiv, în care venim şi noi, uneori, în lumina lui Dumnezeu (Psalmul 138.8; Filipeni 1.6).Isus îi întreabă pe ucenici despre părerile care sunt în legătură cu El, după care le adresează lor întrebarea fundamentală: „Dar voi, cine ziceţi că sunt Eu?“ (v. 28). Oricare ar fi părerile altor oameni cu privire la Domnul Isus, eu trebuie să am despre El o părere personală, iar aceasta doar ca punct de plecare pe calea pe care El mă invită să-L urmez, calea lepădării de mine însumi şi a crucii unde eu sunt răstignit (mort) împreună cu El. Unele persoane aflate în încercare vorbesc despre crucea pe care trebuie s-o poarte sau despre «calvarul» pe care trebuie să-l accepte cu resemnare, însă nu aceasta este ceea ce vrea Domnul să ne spună aici. El cere fiecărui credincios să ia de bunăvoie povara de dispreţ şi de suferinţă pe care lumea nu se reţine să i-o arunce cât timp el se arată

că este credincios (Galateni 6.14). Domnul Isus accentuează cuvintele: „Pentru Mine“, deoarece ele conţin marele secret care-i permite creştinului să accepte să fie mort şi faţă de lume şi faţă de sine însuşi (v. 35; Romani 8.36).

Potrivit promisiunii din v. 1, trei dintre ucenici sunt acum primiţi să contemple mai dinainte „Împărăţia lui Dumnezeu venită în putere“. Această Împărăţie este reprezentată de Însuşi Împăratul ei, în care ucenicii Îl recunosc pe Isus, Învăţătorul lor, înveşmântat cu măreţie şi cu glorie strălucitoare. Cel care obişnuia să-Şi acopere şi să-Şi ascundă această glorie (Psalmul 104.1) sub umilul „chip de rob“ (Filipeni 2.7) o descoperă pentru o clipă înaintea privirilor alor Săi, orbiţi şi uluiţi. Atunci un glas străbate norii: este glasul care răsună deopotrivă şi pentru noi: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit: de El să ascultaţi!“ (v. 7). Cu cât mai multă măreţie şi demnitate are o persoană, cu atât mai importante sunt cuvintele sale. Şi cum Cel pe care suntem invitaţi să-L ascultăm nu este altul decât Fiul Preaiubit al lui Dumnezeu, cu cât mai multă atenţie trebuie să acordăm noi învăţăturii Sale! (Evrei 12.25; citiţi împreună cu Evrei 1.1,2 şi 2.1).Oricât de bine ar fi fost pe munte (v. 5), ei trebuie să coboare de acolo, iar Domnul îi face pe cei trei ucenici să înţeleagă că ceea ce au văzut îşi va găsi împlinirea mai târziu. Nici Ioan (reprezentat prin Ilie), nici Însuşi Domnul nu au fost primiţi, pentru că mai întâi El trebuia să treacă pe la cruce şi să sufere mult înainte să intre în gloria Sa.

Odată coborât de pe munte, Domnul Îşi reia serviciul dragostei, serviciu cu privire la care apostolul Petru, cel care a avut privilegiul să-i fie martor, ne face un minunat rezumat în cartea Fapte. „Isus din Nazaret“, spune el, „umbla din loc în loc făcând bine şi vindecând pe toţi cei asupriţi de diavolul, pentru că Dumnezeu era cu El“ (Fapte 10.38,39). Domnul găseşte o mare adunătură de oameni pălăvrăgind şi vorbind între ei în contradictoriu. Cel care face obiectul acestei agitaţii este un băiat nenorocit, care de la vârstă fragedă suferea de cumplite crize nervoase provocate de un demon. În zadar a adus bietul tată înaintea ucenicilor cazul unicului său fiu: aceştia n-au putut alunga duhul rău. Înainte de a-l elibera El Însuşi, Isus pune degetul pe motivul eşecului lor: necredinţa; pentru că „toate sunt posibile pentru acela care crede“ (v. 23). Atunci, cu lacrimi, acest om se abandonează în voia Domnului. Înţelege că niciun efort al voinţei nu-i va putea da credinţa şi se recunoaşte incapabil. În acelaşi fel putem spune şi despre noi, că avem nevoie de ajutor divin nu numai pentru eliberarea propriu-zisă, ci şi pentru a putea cere eliberarea.În v. 26, puterea demonică se manifestă încă o dată, pentru ca victoria Domnului să fie şi mai evidentă. Domnul ia cu blândeţe copilul de mână şi îl ajută să se ridice.

Sărmanii ucenici! Când Învăţătorul vine să le vorbească despre suferinţele şi moartea Sa, singurul lucru care îi interesează, încât ajunseseră pe punctul să discute între ei în contradictoriu, era să ştie cine va fi cel mai mare. Prin întrebarea Sa, Domnul le cercetează inimile (v. 33), după care, cu har şi răbdare, îi învaţă ce este smerenia.Această lecţie este urmată de o alta. Ucenicii crezuseră că trebuia oprit un om de la a face minuni în Numele lui Isus. Din ce motiv? „Pentru că nu ne urma“ (v. 38), este pretextul invocat de Ioan. Domnul le arată că şi atunci fuseseră preocupaţi cu ei înşişi, şi nu cu El. Să ne ferim de a fi sectari! Sunt atât de mulţi creştini care Îl urmează îndeaproape pe Domnul pe calea renunţării şi a crucii (cap. 8.34), chiar dacă nu merg cu noi.Am găsit deja în Matei ceea ce corespunde cu v. 42-51 din capitolul nostru (vezi Matei 5.29...; 18.8...), însă remarcăm într-o manieră generală că, în Evanghelia după Marcu, învăţăturile Domnului ocupă mai puţin spaţiu în raport cu activitatea Lui. De exemplu, aici nu avem echivalentul predicii de pe munte. Puţine cuvinte, dar multă dăruire, aşa cum se potriveşte unui slujitor credincios!

Fariseii încearcă să-L pună pe Isus în contradicţie cu Moise, în chestiunea divorţului. El însă le închide gura întorcându-Se înainte de lege, amintindu-le de rânduiala lucrurilor aşa cum le crease Dumnezeu la început. Lumea a pângărit şi a stricat tot ceea ce a stabilit Dumnezeu în frumoasa Lui creaţie, în special instituţia căsătoriei.Împietrirea inimii, egoismul care i-a condus pe oameni la a dispreţui şi a denatura tot ceea ce ţine de căsătorie se arată adesea şi în lipsa lor de consideraţie faţă de copilaşi, de la care nu se exceptează nici ucenicii. Versetele 13-16 ne aduc câteva detalii suplimentare în raport cu Matei, care sunt atât de emoţionante: Domnul începe prin a fi indignat de atitudinea ucenicilor, apoi îi ia cu tandreţe pe copilaşi în braţele Sale, unde ei sunt în siguranţă deplină, după care îi binecuvântează în mod expres (comp. cu Matei 19.13,14).În scena care urmează, Marcu este din nou singurul care menţionează un punct atât de important: dragostea Domnului pentru omul care vine să-L întâmpine. Acesta însă rămâne insensibil şi pleacă, poate pentru totdeauna, preferând bogăţiile sale deşarte în locul însoţirii, acum şi pentru eternitate, a Celui care l-a iubit.

În Vechiul Testament, binecuvântările erau pământeşti, astfel că bogăţiile erau privite ca o dovadă a favorii din partea lui Dumnezeu (Deuteronom 8.18). De aici şi uimirea ucenicilor! Le fusese dat să vadă un om deosebit de prosper, deci în aparenţă binecuvântat de Dumnezeu, amabil, cu o purtare ireproşabilă şi care era dispus să facă mult bine. Şi Domnul îl lăsase să plece... Dacă nici asemenea calităţi nu deschid Împărăţia lui Dumnezeu, atunci cine poate fi mântuit? În adevăr, le răspunde Isus, mântuirea este lucru imposibil la oameni; numai Dumnezeu a putut-o împlini (v. 27).Domnul îi condamnă aici nu pe bogaţi, ci pe „cei care se încred în bogăţii“ (v. 24). De altfel, a-L urma pe El implică inevitabil renunţări, dar câtă vreme acestea sunt de bunăvoie, din dragoste pentru Domnul şi pentru Evanghelie, vor fi în acelaşi timp şi sursa unor bucurii fără seamăn, între care cea dintâi va fi sentimentul aprobării Sale. Ochiul atât de pătrunzător al Domnului (v. 21,23,27) priveşte în inima noastră pentru a vedea dacă sunt potrivite motivele care ne fac să acţionăm, dacă este un răspuns drept la iubirea Celui care a părăsit totul pentru noi (vezi Zaharia 7.5).În acest capitol găsim ilustrate o sumedenie de trăsături ale firii (ale cărnii): amabilă (v. 17-22), înfumurată (v. 28), dominată de frică (v. 32), geloasă (v. 41), egoistă (v. 35-40).

Nu ne sustragem de la a face o remarcă în legătură cu credinţa lui Iacov şi a lui Ioan. Deşi ştiau că Învăţătorul lor era Mesia, Moştenitorul Împărăţiei, şi că vor avea parte împreună cu El, cererea lor dă totuşi la iveală ignoranţa şi deşertăciunea inimii lor firești. Plin de har, Domnul îi strânge pe ucenici în jurul Lui şi foloseşte această intervenţie nefericită a celor doi fraţi pentru a le da o învăţătură (atât lor, cât şi nouă). Să nu înţeleagă ei oare că au înaintea lor pe Modelul smereniei prin excelenţă, pe Acela care, având tot dreptul să I se slujească, a dorit să devină Rob pentru a-Şi elibera făptura şi a plăti cu viaţa Sa preţul răscumpărării cerute de Marele Judecător? Versetul 45 poate fi numit versetul cheie al Evangheliei, fiind un rezumat al acesteia.Duhul Sfânt ne înfăţişează în acest capitol trei atitudini foarte diferite: omul pe care Domnul îl invită să-L urmeze şi care pleacă (v. 21,22); ucenicii chemaţi şi ei şi care Îl urmează, dar îngroziţi (v. 32) şi făcând caz de renunţările lor (v. 28); şi cerşetorul orb, căruia Isus nu îi cere nimic când îl vindecă, dar care, fără niciun cuvânt şi, aruncându-şi haina care ar fi putut să-l stânjenească pe cale, Îl urmează „ pe drum“ (v. 52).Remarcăm nestatornicia mulţimii, cea care la început îl mustră pe orb, dar care, peste numai câteva clipe, îi va spune: „Îndrăzneşte...!“ (v. 48-49).

Drumul Domnului Isus se apropie de sfârşit. Îşi face intrarea solemnă în Ierusalim, după care intră în templu, unde, pentru început, Îşi roteşte privirea în toate părţile „la toate“ (v. 11), ca pentru a Se întreba: Mă aflu Eu aici la Mine? Acest detaliu, specific lui Marcu, ne arată că Dumnezeu nu judecă niciodată în pripă starea lucrurilor înainte de a condamna (comp. cu Geneza 18.21). Cum trebuie să fi fost însă sentimentele Domnului văzând această casă de rugăciune ajunsă într-un asemenea grad de profanare...!El părăseşte acest loc pângărit şi Se retrage în Betania, împreună cu micul număr al celor care Îl recunosc şi care Îl iubesc. Betania semnifică „casa Întristatului“ sau a

„smochinelor“ (dubla semnificaţie este caracteristică Scripturii, fiind deseori întâlnită). În momentul în care Domnul Isus este constrâns să blesteme smochinul cel fără rod, care îl reprezintă pe Israel aşa cum l-a găsit El, este ca şi cum El, Întristatul, Săracul (Psalmul 40.17), ar întâlni acolo, şi numai acolo, roade pentru Dumnezeu („smochinele cele bune“, potrivit expresiei din Ieremia 24.2), mângâiere pentru inimă, gustând mai dinainte „rodul muncii sufletului Său“ la cruce (Isaia 53.11). În ciuda frunzişului bogat, imagine a unei religii frumoase, „nu sunt smochine în smochinul“ lui Israel, după cum constată acelaşi profet (Ieremia 8.13).

Domnul curăţă acest templu pe care îl cercetase în ajun; râvna Slujitorului desăvârşit Îl mistuie în cele privitoare la Casa Dumnezeului Său (Ioan 2.17).La căderea serii, El părăseşte cetatea întinată, însă Se va întoarce în ea în ziua următoare, trecând prin faţa smochinului. Răspunzând la remarca lui Petru, Isus nu subliniază nicidecum propria Sa putere, ci îndreaptă gândurile ucenicilor spre Dumnezeu, ca şi cum le-ar spune: Cel care Mi-a răspuns Mie este gata să vă asculte şi vouă rugăciunile şi să vă înlăture orice obstacol din calea voastră, fie cât un munte de mare. A avea credinţă în Dumnezeu nu înseamnă să ne străduim să credem în împlinirea dorinţelor noastre, ci înseamnă să ne sprijinim pe Cineva pe care Îl cunoaştem, care ne-a dat promisiuni, care este credincios în a împlini aceste promisiuni şi care ne iubeşte. Există însă un caz când Dumnezeu nu ne poate răspunde sub nicio formă: atunci când avem „ceva împotriva cuiva“ (v. 25). Iată pe calea relaţiilor noastre cu Dumnezeu un munte de netrecut! Trebuie să ne ocupăm de el pe loc (imediat), pentru a regăsi înspre El, ca şi înspre fraţii noştri, acele „drumuri croite“ ale inimii, despre care ne vorbeşte Psalmul 84.5.Odată cu v. 27 încep şi cele din urmă conversaţii ale Domnului, pe parcursul cărora El îi va uimi, unul după altul, pe adversarii Săi de diferite feluri.

Conducătorii poporului sunt constrânşi să se recunoască în zdrobitoarea parabolă a viticultorilor răi.Remarcaţi cum este desemnat (numai în Marcu) cel din urmă trimis al Stăpânului viei: „mai având deci un singur fiu preaiubit...“ (v. 6). Această expresie ne aminteşte de cuvântul Domnului către Avraam, „Ia acum pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubeşti“ (Geneza 22.2), şi totodată ne traduce, într-un mod emoţionant, afecţiunile Tatălui pentru Preaiubitul pe care L-a sacrificat pentru noi.Astfel demascaţi, fariseii şi irodienii caută să riposteze. Cu complimente ipocrite, care însă, fără voia lor, sunt totuşi o mărturie în favoarea Domnului Isus („Tu eşti adevărat ... Tu înveţi cu adevărat calea lui Dumnezeu“, v. 14), ei încearcă să-L încurce cu o întrebare deosebit de subtilă. Da-ul Său L-ar fi descalificat ca Mesia, în timp ce nu-ul Său L-ar fi condamnat din partea romanilor. El însă le răspunde într-un fel cum nu se aşteptau, făcând apel la conştiinţa lor. Ce divină şi admirabilă înţelepciune! Cu toate acestea, de câte ori nu a trebuit Mântuitorul – Cel care este Dragoste şi Adevăr – să sufere din cauza acestei rele credinţe, a răutăţii, a acestei necontenite şi „aşa mari“ împotriviri „de la păcătoşi ... faţă de Sine“! (Evrei 12.3; vezi şi Ezechiel 13.22).

La rândul lor, saducheii încearcă să-şi măsoare înţelepciunea cu cea a Domnului Isus. În realitate, ei nu credeau în înviere (v. 18; Fapte 23.8), iar Domnul îi înfruntă, în v. 26, tocmai pe acest teren, închizându-le gura prin Cuvânt. Deşi învierea este dublu confirmată, atât prin Scripturi, cât şi prin puterea lui Dumnezeu care L-a înviat pe Hristos (v. 24), totuşi s-ar părea că niciun alt adevăr nu este mai mult pus la îndoială de necredinţa oamenilor (vezi Fapte 26.8). Însă, aşa cum dovedeşte Pavel în 1 Corinteni 15, în înviere este cuprins unul dintre adevărurile fundamentale ale creştinismului: de el nu ne putem atinge fără ca întreaga noastră religie să se prăbuşească.Spre deosebire de împotrivitorii precedenţi, cărturarul care Îl întreabă pe Domnul despre porunca cea mai mare dă la iveală onestitate şi pricepere. Dragostea, răspunde Domnul Isus, este cea dintâi poruncă: dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele constituie rezumatul legii (Romani 13.10; Galateni 5.14). Dragi prieteni, n-ar trebui oare ca noi să iubim mai mult decât Israel, din moment ce am fost căutaţi mult mai departe decât el (între naţiunile străine de promisiuni) şi aduşi mult mai aproape decât el, în relaţia de copii ai Dumnezeului iubirii? (Efeseni 2.13).

Este rândul Domnului Isus să le pună o întrebare incomodă interlocutorilor Săi. Cum putea Hristos să fie în acelaşi timp şi fiul şi domnul lui David? (vezi Psalmul 89.3,4,36). Ei nu ştiu să explice, iar orgoliul îi împiedică să afle răspunsul ... chiar de la Hristos. Tocmai din pricina respingerii Lui, Fiul lui David urmează să ocupe poziţia cerească pe care I-o atribuie Psalmul 110.Pentru a pune poporul în gardă cu privire la căpeteniile nedemne, Domnul schiţează un trist portret al cărturarilor: îngâmfaţi, hrăpăreţi şi ipocriţi. În mod regretabil, aceste trăsături i-au caracterizat şi pe alţi conducători religioşi, în afară de cei ai lui Israel (1 Timotei 6.5).Versetul 41 ni-L arată pe Isus şezând lângă vistieria Templului. Privirea-I pătrunzătoare, cu care L-am văzut deja cercetând totul şi pe toţi, observă nu numai cât (singurul lucru care conta pentru oameni), ci şi cum dă fiecare.O sărmană văduvă se apropie aducându-şi modesta şi totodată mişcătoarea contribuţie: câţiva bănuţi care îi mai rămăseseră pentru a trăi. Emoţionat, Domnul îi cheamă pe ucenici şi comentează ceea ce I-a fost dat să vadă. Acest dar extraordinar – „tot ceea ce avea“ – dovedea nu numai afecţiunea acestei femei pentru Domnul şi pentru Casa Lui, ci şi deplina încredere pe care o avea în Dumnezeu pentru împlinirea nevoilor ei (comp. cu 1 Împăraţi 17.13-16).

Ucenicii sunt impresionaţi de măreţia şi de frumuseţea exterioară a clădirilor templului; Domnul însă nu Se uită „la ce se uită omul“ (1 Samuel 16.7; Isaia 11.3). El intrase în acest templu şi constatase nelegiuirea care îl cuprinsese peste tot (cap. 11.11); ochiul Său bate chiar şi mai departe, spre evenimentele care, la numai câţiva ani după respingerea Sa, vor conduce la distrugerea cetăţii vinovate. Istoria ne învaţă că, în anul 70, Ierusalimul a fost obiectivul unui asediu îngrozitor şi totodată al unei distrugeri majoritare prin armatele lui Titus. Această pedeapsă înspăimântătoare nu a fost lipsită de o punere la grea încercare a credinţei creştinilor, a acelora care se ataşaseră atât de mult de cetatea sfântă. Domnul Isus însă îi încurajează mai dinainte prin cuvintele pe care le avem aici. Câţi copii ai lui Dumnezeu, traversând persecuţii, nu au avut experienţe binecuvântate cu astfel de ocazii! În momentul când trebuia să dea mărturie, ceea ce trebuia să spună le-a fost dictat de către Duhul Sfânt chiar atunci. Acesta a fost cazul lui Petru când a fost adus înaintea căpeteniilor, a bătrânilor şi a preoţilor, în Fapte 4.8, cât şi al lui Ştefan, în Fapte 7.55. Dar poate fi şi al nostru, dacă şi noi, în măsura noastră şi potrivit nevoilor noastre, realizăm această putere a Duhului Sfânt şi Îl lăsăm să lucreze în noi.

Biserica nu va avea de traversat necazul cel mare pe care-l va cunoaşte rămăşiţa iudeilor (Apocalipsa 3.10). Odihnindu-ne pe această certitudine, să ne păzim totuşi să nu cădem în somnul spiritual care ne pândeşte într-un mod atât de periculos în lunga şi înspăimântătoarea noapte morală a acestei lumi. Să ne gândim la întoarcerea iminentă a Domnului şi să luăm ca pentru noi îndemnurile atât de solemne din acest capitol.O scurtă parabolă Îl prezintă pe Domnul ca un stăpân de casă care este absent, după ce-şi va fi lăsat domeniul în responsabilitatea slujitorilor. Fiecare dintre ei a primit „lucrarea lui...“, precisă şi specială. Şi Stăpânul nu a făcut restricţii, cu atât mai mult în ce priveşte diversitatea misiunilor de îndeplinit. Punctele de suspensie (...) care ar urma după „lucrarea lui... “ nu sugerează oare numărul nelimitat de slujbe, deosebite unele de altele, pe care Domnul le-a pregătit pentru ai Săi? (comp. cu Romani 12.6-8).Ordinul scurt primit de portar (sf. v. 34) se adresează în aceeaşi măsură „tuturor“..., ceea ce înseamnă că şi ţie şi mie (v. 37). Şi, un amănunt remarcabil, cu acest scurt cuvânt, „vegheaţi!“, se încheie, în Marcu, slujba (lucrarea) Domnului Isus. Să-l păzim cu grijă în inimile noastre, cum păstrăm cea din urmă recomandare a unei fiinţe dragi care ne-a părăsit ... dar care Se întoarce!

În apropierea morţii Domnului, sentimentele inimilor ies cu putere la iveală şi sunt manifeste: Ură şi dispreţ din partea conducătorilor poporului care complotează la Ierusalim! Dragoste şi respect în primitoarea casă din Betania, în care această femeie împlineşte cu

consideraţie „o lucrare bună“, rod al dragostei inteligente! Ce frumoasă ilustrare a închinării copiilor lui Dumnezeu! Ei recunosc în Mântuitorul respins pe Cel care este vrednic de toată cinstea şi exprimă, prin Duhul şi dominaţi de sentimentul nevredniciei, această adorare care este pentru inima Lui o mireasmă de nepreţuit (remarcăm că oamenii sunt aceia care-i fac preţuirea – v. 5 – reducând totul la o chestiune de bani). Nu lipsesc criticile la adresa acestor adoratori, chiar din partea credincioşilor care aşază binefacerea (v. 5) sau vestea bună (evanghelia) înaintea tuturor celorlalte activităţi creştine. Fără a neglija aceste lucrări, să nu uităm că lauda este cea dintâi datorie a noastră. Şi să ne mulţumim cu aprobarea Domnului în ceea ce facem, pentru a împlini, cu un duh zdrobit (simbolizat de acest vas), serviciul sfânt al adorării, singurul care să fie direct înspre El şi pentru veşnicie.Versetele 10-16 ne arată ce dispoziţii primesc ucenicii, pentru pregătirea Paştelui, ... şi Iuda, pentru a-şi trăda Învăţătorul.

Este momentul ultimei cine. În aceste ceasuri intime, de rămas bun (de adio), în care Domnul Isus voia să lase afecţiunile Sale să vorbească liber, o povară îi copleşeşte sufletul: nu crucea care se apropie, ci tristeţea de nespus de a şti că acolo, în mijlocul celor doisprezece, se află un om care a decis pierderea Sa. „Adevărat vă spun că unul dintre voi ... Mă va preda“ (v. 18). La rândul lor, ucenicii se întristează şi îşi pun întrebări. Cu privire la aceasta nu au încredere în ei înşişi, cum vedem că vor avea în v. 29 şi 31, când îşi vor susţine devotamentul, în special Petru.După ce trădătorul este scos („îndată a ieşit“: Ioan 13.30), Domnul instituie sfânta masă de aducere-aminte. El binecuvântează, frânge pâinea şi o împarte alor Săi; ia paharul, mulţumeşte şi li-l dă. Şi le explică sensul acestor simboluri simple, şi totodată solemne prin faptele măreţe despre care ele aduc aminte: trupul Său dat şi sângele Său vărsat, fundament de neclintit al credinţei noastre. Cititorule, nu ţi-ar plăcea să te afli în această cameră de sus, alături de Mântuitorul tău? Atunci, pentru ce nu te alături, în cea dintâi zi a fiecărei săptămâni, acelora care vestesc moartea Lui, aşteptând întoarcerea Sa?Domnul Isus cântă apoi un imn împreună cu cei unsprezece ucenici, după care merge, însoţit de ei, în grădina Măslinilor.

Îi revine acum Celui care a luat „chip de rob“ (Filipeni 2.7) să arate până unde va merge ascultarea Sa. Va fi ea „până la moarte, şi chiar moarte de cruce“? (Filipeni 2.7,8). Satan pune totul la bătaie pentru a-L face pe Isus să Se abată de la calea perfecţiunii Sale. În această luptă decisivă, el se foloseşte de teama şi de înfiorarea Domnului care măsoară întreaga grozăvie a paharului mâniei lui Dumnezeu împotriva păcatului. Arma lui Isus este însă dependenţa Sa. Numele pe care Îl auzim rostit numai aici exprimă intimitatea atât de profundă dintr-un astfel de moment: „Ava, Tată“, strigă El, ştiind că această comuniune perfectă se va întrerupe când El va purta păcatul. Dar ceea ce antrenează o ascultare fără rezerve este tocmai dragostea Sa fără rezerve pentru Tatăl: „Nu ceea ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu fie“!În faţa unei astfel de lupte, cât de nescuzabil este somnul ucenicilor! Doar cu puţin timp înainte, Învăţătorul lor îi îndemnase să vegheze şi să se roage (cap. 13.33) şi le cere aceasta cu insistenţă încă în trei rânduri. În zadar! El însă este gata. Trădătorul înaintează împreună cu cei care vin să-L prindă. Atunci toţi Îl părăsesc şi fug, inclusiv, în final, tânărul înfăşurat într-o pânză fină de in: imagine a mărturiei creştine care nu rezistă la probă.

În plină noapte, palatul marelui preot fierbe de agitaţie. Isus Se află înaintea acuzatorilor. Martori mincinoşi aduc mărturii care nu se potrivesc, însă El nu Se foloseşte de aceasta pentru a Se apăra. Este condamnat, pălmuit şi lovit; Îl scuipă în faţă. Scumpul nostru Mântuitor acceptă toate aceste insulte vestite de profeţie (Isaia 50.6).În mod regretabil, curtea palatului este scena unui alt joc! Petru nu Îl crezuse pe Învăţătorul lui, pe Care chiar Îl asigurase: „Nicidecum nu Te voi tăgădui“ (v. 31), apoi nu Îl ascultă, pentru a veghea şi a se ruga în Ghetsimani: în acestea consta secretul înfrângerii lui. Deşi Domnul îl avertizase, spunându-i despre carne că „este fără putere“ (v. 38), totuşi Petru nu era pregătit să accepte, de aceea va gusta o amară experienţă. Ceea ce nu vrem să învăţăm cu Domnul, primind cu smerenie Cuvântul Său, vom putea învăţa, într-un mod dureros, având de-a face cu Vrăjmaşul sufletelor noastre.Pentru a fi şi mai convingător că nu-L cunoaşte „pe Omul acesta“, sărmanul Petru proferează blesteme şi se jură. Să nu-l condamnăm! mai degrabă să ne gândim în câte feluri Îl putem renega noi pe Domnul dacă nu veghem: prin faptele noastre, prin cuvintele noastre sau ... prin tăcerea noastră (citiţi 1 Corinteni 10.12).

Şi lucrarea morţii trebuie împlinită tot „îndată“ (v. 1). Urgentaţi de apropierea Paştelui şi de graba de a isprăvi cu acest Prizonier care le inspiră teama, căpeteniile poporului nu pierd nicio clipă. Îl duc pe Isus la Pilat, dar nu înainte de a-I lega mâinile care vindecaseră atâţia nenorociţi şi care făcuseră întotdeauna numai bine. Înaintea guvernatorului roman, Mântuitorul din nou păstrează tăcerea, o tăcere al cărei profund motiv îl dezvăluie Psalmul 38.13-15; 39.9 şi Plângeri 3.28. Rugăciunea Sa din aceste clipe este: „Pe Tine Te aştept, ... Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeul Meu“ ... şi: „Tu ai făcut aceasta“.Întărâtat de preoţii cei mai de seamă, tot poporul, cuprins de o oarbă nebunie, cere cu strigăte mari să fie pus în libertate ucigaşul Baraba şi să fie răstignit Împăratul lor. Atunci Pilat, vrând să satisfacă mulţimea, îl eliberează pe criminal şi Îl condamnă pe Acela Căruia Îi recunoaşte nevinovăţia. Iată până unde poate merge dorinţa de a plăcea oamenilor! (Ioan 19.12).Soldaţilor brutali nu le pasă (îşi bat joc), pierzând ocazia de a se supune Celui care este la mâna lor (pentru că Se dăduse de bunăvoie). Şi omul îşi încununează Creatorul cu spinii pe care pământul îi produsese drept consecinţă a păcatului (Geneza 3.18).

Omul împlineşte cea mai mare nelegiuire din toate timpurile: Îl răstigneşte pe Fiul lui Dumnezeu, necruţându-L de la nicio formă de suferinţă sau de înjosire. Mântuitorul Se află acolo, pe lemnul infamiei, reţinut de dragostea Sa pentru Tatăl şi pentru oameni. „Socotit printre cei fărădelege“, cum anunţase Scriptura (v. 28; Isaia 53.12), El cunoaşte, în plus, pe această cruce, tot felul de insulte şi de provocări. Lumea Îl respinge, condamnându-se astfel singură; dar şi cerul se închide, după cum exprimă strigătul Său de o inexprimabilă tulburare: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ (v. 34; vezi Amos 8.9,10). Cerul este închis pentru El, ca să poată să se deschidă pentru noi; deoarece, pentru a aduce pe „mulţi fii la glorie“, Căpetenia (Iniţiatorul) mântuirii noastre a trebuit să fie consumat prin suferinţe (Evrei 2.10).Această pagină a Scripturii – asupra căreia credinţa noastră se pleacă cu adorare – constituie documentul incontestabil care ne garantează intrarea în cerul gloriei, acces în legătură cu care ni s-a dat un semn prin perdeaua care este ruptă. Şi strigătul puternic al Mântuitorului dându-Şi duhul este dovada că El Însuşi Şi-a dat viaţa (cu de la Sine putere, printr-un act suveran): este cel din urmă act al ascultării Celui care venise aici pentru a sluji, a suferi şi a muri, dându-Şi viaţa preţioasă „ca răscumpărare pentru mulţi“ (cap. 10.45).

Acum, când este trecut ceasul crucii în care Mântuitorul a fost singur, Dumnezeu găseşte plăcere să ne dezvăluie râvna şi consideraţia câtorva persoane devotate care Îl onorează pe Fiul Său. În primul rând îl vedem pe Iosif din Arimateea care cere de la Pilat trupul lui Isus şi care se ocupă cu evlavie de înmormântarea Lui. Zorii zilei învierii ne arată apoi trei femei grăbindu-se să meargă la mormânt. Ele erau dintre acelea care „Îl urmau şi-I slujeau“ înainte de a asista cu durere la răstignire (cap. 15.40,41; Ioan 12.26). În dorinţa lor de a-I face un ultim serviciu Celui pe care credeau că L-au pierdut, Îi aduc miresme pentru a-l împarfuma trupul. Au însă de învăţat lecţia inutilităţii acestor pregătiri, pentru că un înger le anunţă vestea glorioasă: Isus a înviat! Este însă o altă femeie, pe care nu o găsim la mormânt: cea care în cap. 14.3 unsese picioarele lui Isus. Însemna aceasta o lipsă de afecţiune din partea ei? Nu, ci ea a dovedit tocmai contrariul; a ştiut să discearnă momentul când să-şi răspândească parfumul. Să ne amintim că devotamentul dragostei este cu mult mai plăcut inimii Domnului cu cât este însoţit de discernerea voii Sale şi a ascultării de Cuvântul Său.

Un cuvânt al lui Petru de la începutul cărţii Fapte rezumă întreaga evanghelie după Marcu. Apostolul evocă „tot timpul în care Isus intra şi ieşea în mijlocul nostru (două verbe caracterizând slujba), începând de la botezul lui Ioan până în ziua când a fost înălţat“ la cer (Fapte 1.21,22). Primul tablou al Evangheliei: la Iordan, cerul se deschide deasupra lui Isus; ultimul tablou: acelaşi cer se deschide pentru a-L primi; între aceste două momente, viaţa Lui de slujire şi de dăruire. Aprobat de Dumnezeu, El ocupă de atunci, „la dreapta măririi“ (Evrei 1.3), locul odihnei şi al gloriei care Îi revin, lucrarea Lui fiind încheiată. Acum este rândul ucenicilor să şi-o împlinească, urmând instrucţiunile din v. 15-18 ... precum şi marele exemplu pe care l-au avut în faţa lor. Dar nu sunt lăsaţi să se descurce prin propriile lor resurse, ci Domnul, „înălţat“, este văzut ca Cel care dirijează lucrarea alor Săi. Slujba este un privilegiu etern pe care şi-l rezervă dragostea. Slujitor dintotdeauna (Deuteronom 15.17; Luca 12.37), El va coopera cu ucenicii Săi şi îi va însoţi cu puterea Sa (v. 20; Fapte 14.3; Evrei 2.4). Şi noi, creştinii, chemaţi la rândul nostru să călcăm pe urmele Sale şi să fim martori ai aceleiaşi Evanghelii, putem de asemenea conta pe El, dacă avem pe inimă să-I aşteptăm slujindu-L.

clickbible.org